

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 87

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίᾳ δρ. 10

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὑπομνηστικὸν
ἀριθμὸν φύλλον καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ALBUM

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΝ

ΜΩΒΗ

Οι δυστυχείς τρέει... Η Μώβη είκοσιεπτά... Ο Ντόνας, ξενικής καταγωγής, αλλά και αυτός άριστοκράτης της πρωτεύουσας...

Η Μώβη κλαίει... "Ελα! του λέγει, και, αν από το σπίτι σου δεν θάρεις τίποτε, έπειδή με έπληρες, έρχομαι τα δικά μου τα λεπτά..."

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

Η Μώβη δεν έλαξε τίποτε μέσα εις την κάμαρά της... Ούτε της φωτογραφίες του, ούτε την πολυθρόνα του...

και περιφρονητική εις την άδικη την κοινωνία, θέλει μονάχα να έχη κοντά της τον Ντόνα, χωρίς να ενδιαφέρεται και για γάμο...

Η νέα δυστυχία την συνέτριβε... Καί έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

ΠΑΛΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΔΙΑΒΑΤΙΚΟ ΤΡΥΓΟΝΙ

Στ' Αδουσιτιάτικα περάσματα διαβατάριο τρυγόνι κνηγού ματιά σημάδεψε και το πληγώνει.

Η πληγή άλαφρή γυαρεύτηκε... Καί έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

Και έκρινος που άναστήθηκε, λέγει κρυφά εις τον φίλον του... Παρηγόρησε την άκόμη δύο χρόνια...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ

Η Λουλού βάζει το καπέλλο της εμπρός εις τον καθρέπτην και χαμογελώντας έρωτά δια τριακόστην φοράν τον Νίκο:

Μ' αγαπάς, χυρό μου; Όχι! Μ' εσκώτισες! Δέν εσαι ευγενής...

Μα πώς να είμαι ευγενής άφου μ' έρωτάς κάθε στιγμή το ίδιο πρόβλημα: Μ' αγαπάς; Έπι τέλους δέν καταλαβαίνεις ότι βαρύνεται κανείς για τ' άκουη όλη την ήμέρα; Κάμε κι ένα διάλειμμα, έπι τέλους!

Και έλπίζει ο δυστυχής Νίκος πώς η Λουλού θα θυμώσει για να μαλώσουν και να εδρη άφορημην να την άφηση, αλλά πού τέτοια τύχη! Αυτός πάλι δέν έχει το άφοροσ να της τό πη καθαρά πώς την βαρύνει κι έτσι διαρκώς άναβαλλει...

Πολύ καλά. Άνοιξτε της το παράθυρο διά ελπί κανείς: «Είμαι όφρα, θελκτική, έξυπνη, μά δέν σ' αγαπάω πιά, τό ξέρωσ ότι είμαι άδικος, αλλά τι θές να κάμω...»

Ο Νίκος τό θεωρεί φοβερόν και περιορίζεται σε διαρκείς μικροσηνές χωρίς κανένα άποτέλεσμα, έλπίζων πάντοτε πώς η Λουλού θα τον βαρύνει και θα τον άφήση μόνη της.

Λοιπόν, άγάπη μου, να φύγω; δέν θα φάμε μαζί άπόψε; Όχι, σ' ξαναείπα, δέν είμαι πλούσιος και τό γεύμα σ' οίχοιζοι.

Καλά, καλά, φεύγω... Μ' αγαπάς; «Όχι». Μην είνε άκομς, άφου τό ξέρωσ πώς μ' αγαπάς! Φεύγω, άντίο.

Και άποφασίζει να φύγη. Ο Νίκος άκούει τό τακουάνια ν' άπομακρύνονται και άναπνέει. Σηκώνεται βιαστικώς, πετά τό σακάκι του, άρπάζει την σκούπα και άρχίζει να σκουπίζει, ύπερτα ξεσκονίζει και άρχίζει νι σκρώνη τραπέζι.

Βγάξει άπό ένα ντουλάτι δύο μπουτιλιές σαμπάνια, ένα πιάτο ζαμπόν, φουά-γροά, κοτολέτες, ψητό κρέο και ρωσική σαλάτα: τό τοποθετεί καταλλήλως εις τό τραπέζι, ντύεται, παφουμάρεται και περιμένει. Άραγε θά έλθη η μήπως στά χαμένα εις κάμει τόσες έτοιμασίες. Μιά όλοκληρη έβδομάδα έτοργε λιτότητα δια να φέρη ίσοροπία στον προϋπολογισμό του, τοιλάχιόντι να μην πάει χαμένα τόσα έξοδα!

Και περιμένει με καρδιοκτύπη... Μά είνε δυνατόν η γυναίκα αυτή η φημισμένη για την όφρα-οσιτά της να έλθη στό πτωχικό του δωμάτιον; Η ήθοσιος αυτή πού είχε τους πλουσιώτερους έρωτάς! Κι όμως τού τό ελεην ύποσχεθή όότι άκριβος της άρασε η άπλότης και ίδιος έσμποδοσιους τούς μπόεμ καλλίεχνας.

Έπι τέλους ο Νίκος άκούει βιαστικά βήματα εις την σκάλα... είνε αυτή!.. Ύψιστε Θεέ!.. Σεί! σεί! ψιθυρίζει θαμβωμένος, ενθ' έκείνη κυτάζει τρυγόνι με τό φασμαίν της και φανταζει εχθροσιτημένη με τη χαρά του Νίκου. Βγάξει τό ένα γάντι της και περιεργάζεται...

Τι όμορφο πορ είνε τό δωματιάκι σας! και έντελώς άριστικό. Πίσο άπό τό παραβάν τι έχετε; Τό γεύμα μά... άν τό τραπέζι μου είνε λιγάκι μικρό, θά μου τό συγχωρήσετε... μά είνε νοίγει τό ένα φέλλο του παραβάν, άλλ' εκείνη όποσθογορη ένα φέλλο άπογοιτημένον:

Α! μά τι εν'αυτά; Σαμπάνια! Φουά-γροά! Και κοτολέτες και ψητό... προσθέτει ο Νίκος ύπερφωσος:

Α! όχι, φίλε μου, εγώ δέν έννοοσά ετσι! Αυτά τά έχω κάθε ήμέρα με τους διαφορούς άλλους και εις τό σπίτι μου. Έγώ άν ήλιτα, τό έκανα μόνον και μόνον για να θυμηθώ τό πληλά μου, τότε πού ελγα έρωμένον κάποιον ζωιγράφον άποχόν κι' έτόργαμε ετσι άπραχτά λίγο ψωμί, λίγο τυρί, κανένα φρούτο. Της σαμπάνιας και τό ζαμπόν τό έχω χορτάσει. Είνε τό επάγγελμά μου βλέπετε τέτοιο...

Όστε εγώ πού ένόμιζα... έψιθυρίσεν ο δυστυχής Νίκος, άλλ' έμεινεν τό δεικνός.

Άλλοτε να μί νομιζέτε. Μου εγαλάσαστε όλο μου τό κέρι, χαίρετε...

Και να πάλι ο Νίκος μόνος κυτάζων έμβρόνθιος και περιλπόνο τό γεύμα αυτό πού τό έτοιχίσε τόσος άκριβά. Σε λίγο άκούει και πάλιν βιαστικά βήματα στη σκάλα. Η καρδιά του κτυπά, όότι συλλογιέται «ότι πιθανόν η όφρα ήθοσιος, να μετενοήσασ και να ξαναέρχεται, όταν... άνοιξη η πόρτα και ελεσοριά η Λουλού με άνθη εις τά χέρια... Βλέπει τό τραπέζι, και όίχγεται στην άγκαλιά του:

Α, άγάπη μου, τό θυμήθηκες λοιπόν πώς ήταν ή επέτειος της γνωσιμίας μας σήμερα και πού έτοιμους τόσος όφραία πράγματα!.. Α, χυρόσ μου, τι καλός πού εσαι. Αν τό ξεχνούσες θά εχωρίζαμε για πάντα. Νά, κι' εγώ σου έφερα λουλουδία και θά γλενητίσασε καλά οι δύο μας... Αχ, Νικάκι μου, πώς σ' αγαπάω, θά εμαι πάντα δική σου...

Ο ταλαπωρος Νίκος μένει κεραυνοπληκτος, άλλά τί να πη;

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κόριε, ερχομαι να σάς ζητήσω μίαν συμβουλήν. Σεις πού γράφετε τόσο ευφορως ιστορίες για τής γυναίκες, σημαίνει ότι τής γνωρίζετε όσον καλά και τό πορτοφόλι σας.

Έρωτες να πητε: όσον καλά γνωρίζουν αυτές τό πορτοφόλι μου. Άλλά, ή αν άπαύσαστε, τάς γνωρίζω όσον και κάθε άνδρας. Κάνω άπλόσ πώς τάς ξέρωσ καλά, και ύπάρχει, μου φανταζει, εις τόστο κάποια έλαφρά διαφορά.

Κόριε, ελπίτε μετρούφρων. Δέν σάς πιστεύωσ. Θά σάς εξηγήσοι τό μού συμβαίνει και είμαι βέβαιος ότι θα μου δώσετε μίαν καλήν συμβουλήν.

Ιδού: Ξύλο. Βλέπετε, ότι έμμεντεύσατε κι' όλας περιτίνοσ πρόκειται; Άλλοίμονον όμως! Δέν είνε εύκολον αυτό πού με συμβουλεύετε. Όταν δέν άπακούω εις όλα τό καπρίσιμα της, με άπειλεί ότι θα πέση άπό τό παράθυρο.

Πολύ καλά. Άνοιξτε της τό παράθυρο διά ελπί κανείς: «Είμαι όφρα, θελκτική, έξυπνη, μά δέν σ' αγαπάω πιά, τό ξέρωσ ότι είμαι άδικος, αλλά τι θές να κάμω...»

Ο Νίκος τό θεωρεί φοβερόν και περιορίζεται σε διαρκείς μικροσηνές χωρίς κανένα άποτέλεσμα, έλπίζων πάντοτε πώς η Λουλού θα τον βαρύνει και θα τον άφήση μόνη της.

Λοιπόν, άγάπη μου, να φύγω; δέν θα φάμε μαζί άπόψε; Όχι, σ' ξαναείπα, δέν είμαι πλούσιος και τό γεύμα σ' οίχοιζοι.

Καλά, καλά, φεύγω... Μ' αγαπάς; «Όχι». Μην είνε άκομς, άφου τό ξέρωσ πώς μ' αγαπάς! Φεύγω, άντίο.

Και άποφασίζει να φύγη. Ο Νίκος άκούει τό τακουάνια ν' άπομακρύνονται και άναπνέει. Σηκώνεται βιαστικώς, πετά τό σακάκι του, άρπάζει την σκούπα και άρχίζει να σκουπίζει, ύπερτα ξεσκονίζει και άρχίζει νι σκρώνη τραπέζι.

Βγάξει άπό ένα ντουλάτι δύο μπουτιλιές σαμπάνια, ένα πιάτο ζαμπόν, φουά-γροά, κοτολέτες, ψητό κρέο και ρωσική σαλάτα: τό τοποθετεί καταλλήλως εις τό τραπέζι, ντύεται, παφουμάρεται και περιμένει. Άραγε θά έλθη η μήπως στά χαμένα εις κάμει τόσες έτοιμασίες. Μιά όλοκληρη έβδομάδα έτοργε λιτότητα δια να φέρη ίσοροπία στον προϋπολογισμό του, τοιλάχιόντι να μην πάει χαμένα τόσα έξοδα!

Και περιμένει με καρδιοκτύπη... Μά είνε δυνατόν η γυναίκα αυτή η φημισμένη για την όφρα-οσιτά της να έλθη στό πτωχικό του δωμάτιον; Η ήθοσιος αυτή πού είχε τους πλουσιώτερους έρωτάς! Κι όμως τού τό ελεην ύποσχεθή όότι άκριβος της άρασε η άπλότης και ίδιος έσμποδοσιους τούς μπόεμ καλλίεχνας.

Έπι τέλους ο Νίκος άκούει βιαστικά βήματα εις την σκάλα... είνε αυτή!.. Ύψιστε Θεέ!.. Σεί! σεί! ψιθυρίζει θαμβωμένος, ενθ' έκείνη κυτάζει τρυγόνι με τό φασμαίν της και φανταζει εχθροσιτημένη με τη χαρά του Νίκου. Βγάξει τό ένα γάντι της και περιεργάζεται...

Τι όμορφο πορ είνε τό δωματιάκι σας! και έντελώς άριστικό. Πίσο άπό τό παραβάν τι έχετε; Τό γεύμα μά... άν τό τραπέζι μου είνε λιγάκι μικρό, θά μου τό συγχωρήσετε... μά είνε νοίγει τό ένα φέλλο του παραβάν, άλλ' εκείνη όποσθογορη ένα φέλλο άπογοιτημένον:

Α! μά τι εν'αυτά; Σαμπάνια! Φουά-γροά! Και κοτολέτες και ψητό... προσθέτει ο Νίκος ύπερφωσος:

Α! όχι, φίλε μου, εγώ δέν έννοοσά ετσι! Αυτά τά έχω κάθε ήμέρα με τους διαφορούς άλλους και εις τό σπίτι μου. Έγώ άν ήλιτα, τό έκανα μόνον και μόνον για να θυμηθώ τό πληλά μου, τότε πού ελγα έρωμένον κάποιον ζωιγράφον άποχόν κι' έτόργαμε ετσι άπραχτά λίγο ψωμί, λίγο τυρί, κανένα φρούτο. Της σαμπάνιας και τό ζαμπόν τό έχω χορτάσει. Είνε τό επάγγελμά μου βλέπετε τέτοιο...

Όστε εγώ πού ένόμιζα... έψιθυρίσεν ο δυστυχής Νίκος, άλλ' έμεινεν τό δεικνός.

Άλλοτε να μί νομιζέτε. Μου εγαλάσαστε όλο μου τό κέρι, χαίρετε...

Και να πάλι ο Νίκος μόνος κυτάζων έμβρόνθιος και περιλπόνο τό γεύμα αυτό πού τό έτοιχίσε τόσος άκριβά. Σε λίγο άκούει και πάλιν βιαστικά βήματα στη σκάλα. Η καρδιά του κτυπά, όότι συλλογιέται «ότι πιθανόν η όφρα ήθοσιος, να μετενοήσασ και να ξαναέρχεται, όταν... άνοιξη η πόρτα και ελεσοριά η Λουλού με άνθη εις τά χέρια... Βλέπει τό τραπέζι, και όίχγεται στην άγκαλιά του:

Α, άγάπη μου, τό θυμήθηκες λοιπόν πώς ήταν ή επέτειος της γνωσιμίας μας σήμερα και πού έτοιμους τόσος όφραία πράγματα!.. Α, χυρόσ μου, τι καλός πού εσαι. Αν τό ξεχνούσες θά εχωρίζαμε για πάντα. Νά, κι' εγώ σου έφερα λουλουδία και θά γλενητίσασε καλά οι δύο μας... Αχ, Νικάκι μου, πώς σ' αγαπάω, θά εμαι πάντα δική σου...

Ο ταλαπωρος Νίκος μένει κεραυνοπληκτος, άλλά τί να πη;

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΛΑΦΟΡΕ

Εις τό θέατρον πού επήγαμε να περάσωμε τη βραδιά μας, έπαύσαν επεισώζησ. Μεταξύ των άλλων έπιγοιούριζαν εις τό πρόγυμνα με μέγα γράματα οι «Αδελφαί Φαρμάν» πού θα έντεμπουτάριζαν έκείνο τό βράδι.

Πούσ ξέρει είνε τίποσ πού ν' αξίζουσι; ελεην ο φίλος μου. Θί τό ίδούμε...

Έπι τέλους ήλθε η σειρά των και μ' ένα άδργό χαριτωμένα πλάσματα ντυμένες και ή δύο ταγγάνια πολύ ντεκολέ, κομψάτασ και ευλόγινας. Ο φίλος μου μού άπαξέσ άποτομα τό χέρι.

Αυτές τής γνωρίζοι! άνεκραξέ. Τής γνωρίζεις; Μά βέβαια είνε η Κα Λαφορέ με την κόρη της... πώς διάβλοο κατήντησαν στη σκηνη!.. Κι' ενθ' αυτές εγρόεσαν, ο φίλος μου διηγώθη την ιστορία των.

Η Μητέρα ήταν σύζυγος άνωτέρου υπαλλήλου, και όσο ζούσε ο άνδρας της, περνούσε με την κόρη της μία ζωή ήσυχη, μαζεμένη. Όταν πέθανε ο Νομάρχης, η Κα Λαφορέ με την κόρη της πού ήταν τότε είκοσι έτών, άρχισαν να άλλάζουν έντελώς βίον. Χάρης εις τις οιονομίες του μακαρίτου εξώδωσαν άκομεί, κάθε ήμέρα λούσα, διασκεδάσεις, χοροί... πρώτες στην κοσική κίνηση. Έκανα κι' οι δύο μεγάλη φιγούρα και έπειδή η μητέρα ήταν νεωστιά, τής έπαύσαν γι' αδελφές. Φυσικά ο κόσμος δέν άργησε ν' άντιληφθή τη μεταβολή και οι πύο σοβαροί άρχισαν σε λίγο να μη τής δέχονται εις τά σαλιόνα τους.

Η κόρη πού είχε κάνει με άριστούς κόρτες δέν ήταν εύκολο βέβαια να πανδρευθή και δέν άργησε να πάση έρωμένον, τον πρώτον επηκολούθησε δεύτερος, τον δεύτερον τρίτος και όσος καθετής, όσο πού παραβίενε τό κακό και άρχισαν να την βαρύνονται και να την άπορφυόουν. Ένωσεται η περιουσία ελε φαγοθηή από πολλού κι' ετσι, φανταζει, άναμείσθηκαν ν' άνεβούν στη σκηνη...

Αυτή τη στιγμή η αδελφές Φαρμάν ελεαν τελευσίσει τον χορό τους και έδέχοντο τα παταγώδη χειροκροτήματα των θεατών.

Πάμε να τής δώσωσ ύστερα; ελεπα. Μά άδεια!... εύκόλος ο λόγος...

Παρουσιάσθητε στον προϊστάμενο σας και εξηγηθήτε του με ελικρινείαν...

Αδύνατον! Προιστάμενός μου είνε ο άνδρας της...

Ε' μά άφου εκάμειτε κι' αυτό τό σφάλμα, χύριε μου, δέν μένει άλλο παρά να κρεμισθήτε. Και τό ταχύτερον μάλιστα... Ο κ. ΑΦΕΛΗΣ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΝΤΕΣΣΑ ΝΕΡΟ, ΦΩΤΙΑ, ΤΙΜΗ

Τό Νερό, η Φωτιά και η Τιμή άποφασισαν να συνήρουν τριπλή Συναμαχία.

Φίλοι, λέει τό Νερό, και πώς θά γίνη άν τύχη και χωθή κανείς μας; Άνάχη να όρίσομεσ κατατόπια. Έμένα θά με βρίσκουτε σε τόπια, σε λαβράδια και σε καπέλεια, πού πούλάν ν' άνόθευον κροαί.

Όπου όητε, λέει η Φωτιά, πυροσβέστη, πάρε τον ζοπίσιο και θά με βρήτε.

Και γώ, κάνει η Τιμή, δέν πάω σε πολλά μέρη. Στήν κοινωνία πάλιν τυχαίον. Στους καφενόδες πού και πού βρίσκομαι. Τα νεύρα μά καλμάρανε. Γέρωσα και δέν άνακατεύομαι ούτε στην πολιτική, ούτε στον έρωτα. Άκουσα να λένε τυτόν τον καιρό πώς οι άνδρες με νοικιάζουσι για να σκοτώνουν τής γυναίκες τους. «Λόγος τιμής» λέει! Μη γελιάσει όμως και δέν είμαι έγώ. Άδικα έπίση; θά με ζητήσετε κεί πού γίνονται η μονομαχίες...

Τότε άν τύχη και σε χίσουσε, λέγει η Φωτιά, κάνε ένα σινιολο και μπορεί να σε βροίμε.

Αν όχι, τό ίδιο κάνει στο κάτω-κάτω, άφου τόσο λίγο αξίζεις.

ΜΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

Ο Τέλης παρακοιθυθεί κατά πόδας μίαν όφραϊαν κυρία, η όποια του γουστάει πολύ. Μιά όρα όμως; τώρα πού την κομπλιμεντάρει, την παρακαλεί, την εξορκίζει και η κυρία προχωρεί πάντοτε άμλητη, χωρίς ούτε να γυρίση να τον κυτάξει.

Ο Τέλης όμως είνε έξυπνος. Μαντάμ, τής λέγει, σάς άποτεινω δια τελευταϊαν φοράν τον λόγον. Αν δέν μου άπαντήσετε και τώρα, θά φύγω.

Μά φύγετε έπί τέλους! άπαντά εξηγημένη η κυρία.

Α, εύτυχός πού μου άπαντήσετε λουός θά έφηνγα... Τώρα δέν φερρίζε περιχαρής ο Τέλης.

Και η καταδιώξις έξεκα...

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΝΕΙΑΤΑ

Τὸ λοιπὸ πού λές, ρε Μανιῶ φιλοθεάμονη, ἤπρεπε νάταν ἄλλη ἀποχὴ γιὰ νὰ σὲ πάω στὸ θέατρο, ὄντας ἦτανε ἀκόμα στῆς δόξες τους τὸ «Ἀπόλλω» στὴ Βάθεια καὶ τοῦ Φαρέα στὸ Θεσεῖο νὰ ἰδῆς μεγαλεῖα πράγματα, ὄχι σὰν καὶ τώρα. Τότες κι' οἱ θεατρῖνοι ξέρανε τι παίζανε κι' ὁ κόσμος νὰν τους ὑπεστηρίξει—γιὰ νὰ ξέρης. Παρατράγοδο ποτές δὲν ἐβλεπες στὸ πρόγραμμα. Ἔργατα ὄλο ρωμάντζα καὶ ἰδέα—«Πίστη», Ἔρσις καὶ Ἐλαιον, «οἱ τρεῖς λοχιοὶ» «ὁ Περσέας, ἡ Ἀντρομέγα καὶ τὸ κῦτον»—τάλεγες καὶ γέμιζε τὸ στόμα σου, τάβλεπες καὶ γέμιζε τὸ μάτι σου, δὲν πηγαίνανε στὰ ποῦφ τὰ μπερντεδάκια σου. Δεκαπέντε πράξεις τὸ ἔκαστο, ἔδινες μιὰ μισὴν δραμῆ, ἀδελφός, καὶ τὴν ἔβγαίνες μὲ τὸ ὑπερψοῦτε—μιὰ δεκάρα ἢ πρᾶξι. Κι' ὄντας ἄνοιγε ἡ αὐλαία, γενότανε περιβόλι ἢ καρδιά σου. Κουμπουρομάχαιρα, καρνοσφύλια, αἵματα, τρία φονικά κι' ὄχτω λιγοθυμίες κι' ἄκουγες τὸν Ὀθέλλο νὰ φωνάζει: «Ἐ, ρε Χριστέ, τί ἀρθιμὸ καβουράκι φορᾶς, νὰ σοῦ ψωνήσω ἕνα». Κάποτε μάλιστα γέννησε καὶ μιὰ ἠθοποιά πάνω στὴ σκηνὴ καὶ τὸ νοῆμο κενὸν κράταγε τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἔτσι μάλιστα, τὸ καταλοβαίνο. Ἀπὸ καρμιά παράστας δὲν ἔλειπα. Ἐπαίνα τὴν τέως γκόμενά μου καβάλλα στὸ μονιπέα, καὶ στὴ μπάντα πεζεδρόμα γιὰ νὰ περάσω. Ἦμουν ἀμούστακος, ἀκόμα, πρωτῶρα στὸ αἶσθημα καὶ στὸν Παλιὸ Στρατῶνα—χαμουρεύεσαι; Ἐ ρε νεϊάτα ἔρημα, δὲ σὰς εἶπα νὰ μὴ φεύγετε! Ὁ Βλάμης

Ἐ' ἕναν ὄμμορφο

Μὲς στὸ σκοτάδι ἐμπλεξες κάποιον δεσποινίδουλο, μὰ σὰν ὁ ἀντίκρουε στὸ φῶς τὴν ἔπιασε τρομοῦλα.
Δημ. Θ. Παπαδημητρόπουλος

Τὰ Ραβασακία τοῦ Μητρούση

Περδίκω μ' π'λί μ' Κακὸ π' τῶπαθα οὐ ἔρ-
μοις μ' αὐτίμου τοῦ
σ' μπεθιροῦδι σ' ἀπ' μῶ-
στ'λις νὰν τὸν βροῦ
δ'λεῖα ἰδῶ σὰ κάτ'. Τί
δ'λεῖα νὰν τ' βροῦ, οὐρὴ
ἀχάλαγ' π' δὲν ξέρ' ποῦ-
θι πὰν τὰ τέσσαρα κι'
εἶνι τους ἀκαμάτ'ς κι'
ρέμπελ' ἀσκέρ' σὰ πέρα,
σὰν καληῶρα κι' ἡ ἀ-
φιντιά σ'; Αὐτίνουν γιὰ
νὰν τὸν δεχτοῦνε σ' ἕνα
μαγαζί, πρέπει νὰ πλερών' καὶ οἱ νὰν τὸν πλε-
ρών'νι. Κι' ἀπὲ σὰ δὲν ἔχ' ποῦ νὰ πᾶη μαναχό τ'
κι' φοιβόμι μὴν τὸν πάρ' κάβου οὐ μπόγιας,
μ' κὸλλ'σι σὰν κακὴ κατάρρα ἀποῦ δίπλα μ' κι'
δὲ δύνουμι νὰν τὸν ξιφουρτουθῶ. Τί τοῦ διά-
ουλου γιὰ κουλαοῦζου μὴ πέρασι; Κι' νᾶηταν
αὐτίνου μονάχα γιὰ π' μ' ἔκανι κι' ριντικουλου
προυπὲ σ' ἕνα σπῖτ' κι' δὲν ἔχου μούτρα νὰ μα-
ταπατήσου;... Τ'ν περασμέν' Τετράδ', γεζε-
ρῶντας ἀντάμα στ' Ἀμπατζίδ'κα μὴ συντυχαίν'
ἕνας παλῆος σ'νάδιρφος ἀπ' τὸν ἀπόλ'καν ἰδῶ
κι' κάτ' μήνου.
—Τί μάτα, οὐρὲ ντερν'τ'λή—τ' λείου—πῶς τὰ
πουρεῦβ'ς;
—Καλὰ ἄς τὰ λιέμι, παντρέβ'μι.
—Κι' τὰ λιές καλὰ τ'ν παντριγιά! Σακάδεις
μ' κορῖν'ς οὐρὲ;—Ὁχ' ἀλήθεια σ' λείου.
—Μ' ἂν εἶν' ἀλήθεια τί νὰ σ' κάνου κι' ἰγῶ
οὐ καφαρός... Ἐἶχ' οὐ κόσμου κατ' τέτοια κακὰ
κι' σπιφικταῖα. Ἄς εἶνι... πότι μὴ τοῦ καλό;
—Τ' Μπέφτ'.—Τί νὰ σ' πῶ! Κι' ἀποῦ χρόν'.
—Φχαρ'στιώμαστι κι' στὰ θ'κά σ'.
—Φτοῦ, ξουρκισμένους νάεισι μὴ τὸν ἀπῆ-
γανου! Σπαράξ' ἀπ' τὸν τόπου σ' οὐρὲ Χ'στι-
ανέ μ' κι' κούφια ἡ ὥρα π' τ' ἀκούει...
—Ἐλα, ἔλα, μπαντοῖδι, π' κᾶν'ς κι' σὺ πῶς
δὲν τὰ θέλ'ς λιγ'λάκι.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(Ἡ Θ' ὈΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Βάρδα ἐμβρός
καὶ πράξατε ἐν τῇ μβάνδα
περικαλῶ ὑμῖν χλιαρῶς
πρὸς διέλευσιν
τοῦ ὑποφαινομενικῶς
κύριον
καὶ γὰρ ἔθεσον
πρῶραν ὀλοταχῶς
πρὸς τὸ ἑκατομύριον.
Οὐχ' γιγιομένη προκοπὴ
ἐν τῇ πτωχεῖα ἀπτή
περιρροφῶν με ὁ ἰδρῶς
τοῦ προσώπου μου ζοηρῶς
ἀλλ' οὐχ' ἐβγαίνων ποσῶς
ὁ ἀφιότιμος ἐπιούσιος
οὐδ' δὲ ὁ ἀρτος ἑτηρῶς
καὶ ἀνούσιος,
ἀπεφάσιον ἐμβριθῶς
γίγναι παραπίκα καὶ ἄνεπ ἀναβολὴν πλούσιος.
Ὅθεν μὴ μοῦ τοὺς κύκλους τάραττε,
κοινῶς μοὶ ἐγεμίσατε μῆγιας,
χαιρετεῖτε μοὶ μόνον ταπεινῶς,
πράξατε τοὺς ὀφθαλμούς σας γαρίδες
καὶ σκασάκια χυδαῖστί σκασμούς
σὰς ἐμβλέπω γὰρ ὡσεὶ κουνούπια
ἤγουν ἐν πῆχυν καὶ τινὰ ρούπια
τὸ ὅποιον
αὔριο μέλλω κηρδιῶσι τὸ λαχεῖον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

—Ἄν τὰ θέλου λιγ'λάκι νὰ μ' βγῆ τῶνα μᾶτ'
κι' ἂν τὰ θέλου πουλὺ νὰ μ' βγοῦν κῆτὰ δύο.
—Ὅτι τοῦ καλλιτ'ρου εἶνι νὰ μὴ σ' βγῆ κᾶνα
γιὰ νᾶρθ'ς μιθαῖριον στοῦ ταιμποῦσ' π' θὰ νᾶ-
χου μᾶτὰ τοῦ γάμου.
—Ἐ ὅσου γιὰ τόσου;δὲ σ' χαλᾶον τούχατῆρ'.
—Ἄετι, πάρ' τοῦ κουτσ'κου κι' ἔλα.
Κι' σὰν ἤρθ' ἡ Πέφτ', κάλλιον νὰ μὴν ἔρχουν-
ταν, παίρνου τοῦ κουτσ'κανέλ'κου τοῦ σ' μπεθι-
ροῦδι σ' μαθῆς, κι' πᾶμι. «Τί, τὰ μάτια σῶβγαλι
τοῦ δόλιου;» θὰ μ' πῆς τώρα. Θὰ στονεῖπῶ κι'
ἰγῶ τ' ἄλλου Σαββάτου γιὰ νὰ ἰδῆς φοῖβου
ἦλιε κι' τοῦ κακὸ σ' τοῦ φλάρι μὴ τοῦ μυλλιά
π' μὴ φόρτουσις. Μῆτρους Κουρ'νόγαλους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὰ μέλη τοῦ συνδέσμου μετὰ τῶν οικογενειῶν των. Εἰς τὸ μέσον ὁ διευθυντὴς τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑψαίου κ. Τ. Πικραμένος καὶ οἱ ἀράκτορες Πειραιῶς κ. κ. Ἴω. Τσοῦρνος καὶ Βασίλ. Τσαγγάρης.